

Sonet.

Pogled na Montmartre.

Izdavna nosil sem ta sen v očeh . . .
Kipenje svetih kupol v mrtvi slavi
za božjim grobom v tajni razsvetljavi
me je omamilo v mladostnih dneh.

Kaj vedel sem takrat še, kaj je greh,
in, Nazarenec, krona ti na glavi —
a slutil sem, da čaka vseh v daljavi
nas bolečina . . . In — obraz na tleh —

sem čutil v srcu za nekrivdo kes
in prosil sem te, o Jeruzalemec,
v tolažbo, kadar bom izmučen ves.

Ta sen me ni izpustil iz objema.
Si ga izpolnil, Nazarenec, zdaj,
da gledam v solncu kupol teh sijaj?

Oton Zupančič.

